

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Aczél Mariann ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) I. rendű és név (cím) II. rendű felpereseknek a Dr. Halász Tamás Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt név (cím) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. február 19-én meghozott 21.P.23.212/2007/13. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, az alperes kereseti és viszontkereseti illetékfizetési kötelezettségét 36.000 (Harminchatezer) forintra leszállítja. Az ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az ítéltábla az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 6.250 (Hatezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. és a II. rendű felperesek néhai K.J. házassági vagyonszövetség jogcímén történő közbenső jogszerzése alapján egymás között egyenlő, az egészhez viszonyított 1/4 - 1/4 arányban törvényes öröklés jogcímén megszerezték a B. K. utcai ingatlan alperes nevén álló 1/1, azaz 4/4 illetőség 2/4 részét az alperes haszonélvezeti jogával terhelten. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek külön-külön 60.000 - 60.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 100.800 forint le nem rótt mérsékelt kereseti és viszontkereseti illetéket. Az ítélet indokolása szerint a felperesek törvényes öröklés jogcímén megszerzett tulajdonjoguk megállapítására irányuló keresete, és az alperes haszonélvezeti jog megállapítására irányuló viszontkeresete alapos. A felperesek követelését az alperes az első tárgyaláson elismerte, valamint a viszontkeresetet annak

előterjesztését követően a felperesek azonnal elismerték. A peres felek között kizárólag az volt vitatott, hogy az illetékeljegyzési joguk folytán le nem rótt kereseti és viszontkereseti illetéket, valamint a perköltséget melyik fél és milyen mértékben viselje. Az alperes a hagyatéki eljárás során jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint a felperesek házassági vagyonközösségi igényét nem ismerte el, ezt cáfolandó, a közokirattal szemben a Pp. 195. § (6) bekezdése szerinti bizonyítást nem ajánlott fel. Erre figyelemmel az alperes a kereset tekintetében a perre okot adott.

Mivel a felperesek a viszontkeresetet, annak előterjesztését követően nyomban elismerték, e vonatkozásban a perre okot nem adtak. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a perköltség és a le nem rótt illeték megfizetésére. A 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a felpereseket 288.000 forint áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj illetné meg, azonban ennek összegét a felperesi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel 120.000 forintra mérsékelte. A felperesek illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt 288.000 forint kereseti illetéket az alperesi elismerésre tekintettel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 58. § (1) bekezdés c) pontja alapján 10 %-ra mérsékelte és annak megfizetésére az alperest az általa le nem rótt viszontkereseti illetékekkel együtt a Pp. 78. § (1) bekezdésére és a 80. § (1) bekezdésére utalással, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, a perköltség és a le nem rótt kereseti és viszontkereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezések tekintetében. Elsődlegesen kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet a Pp. 253. § (1) és (2) bekezdése alapján változtassa meg, és kötelezze a felpereseket az első- és másodfokú perköltség megfizetésére, valamint az eljárási illetékek viselésére. Másodlagosan az elsőfokú perköltség és eljárási illeték további mérséklését kérte. A fellebbezés indokolása szerint az alperes a perre okot nem adott, annak megindításához a közjegyzői eljárás jogszerűtlensége vezetett. Az elsőfokú perköltség vonatkozásában előadta, hogy annak csökkentett mértékű összegét is eltúlzottnak tartja a felperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenységre figyelemmel. Az elsőfokú bíróság továbbá a viszontkereseti illeték mértékét tévesen határozta meg, mert annak Itv. 58. § (1) bekezdés c) pontja szerinti mérséklésének feltételei fenn álltak.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérték. Hangsúlyozták, hogy az alperes a hagyatéki tárgyaláson a felperesek igényét vitatta, ezen nyilatkozat jegyzőkönyvi rögzítésre került. Erre figyelemmel az alperes a perre okot adott, így az ítélet perköltségre és illetékfizetésre vonatkozó rendelkezése érdemben helyes.

A fellebbezés részben alapos.

Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a felek perben érvényesített követeléseikkel kapcsolatos nyilatkozatai alapján helytállóan kötelezte az alperest a perköltség és a le nem rótt kereseti és viszontkereseti illeték megfizetésére. Az alperesnek a felperesek vagyonközösségi igényére a hagyatéki eljárásban tett nyilatkozatára figyelemmel megalapozottan állapította meg, hogy a kereset tárgyában a perre okot adott. Az alperes fellebbezési érvelésére tekintettel kiemeli az ítéltábla, hogy a felperesek a perindításra nem a közjegyző jogszerűtlen eljárása, hanem a bejelentett igényükre tett, közokiratba foglalt alperesi nyilatkozat miatt kényszerültek. A hagyatéki iratok tartalma szerint a közjegyző 60 napos határidőt engedélyezett a feleknek az egyezség létrehozásához, ami azonban eredménytelenül telt el. Erre figyelemmel a felperesek jogelődjük házastársi vagyonközösségi igényét csak perben érvényesíthették.

Alaptalan az alperes hivatkozása a felperesek képviselőjének eljárásával kapcsolatos kifogás tekintetében is. A 2007. március 5-i hagyatéki tárgyalási jegyzőkönyv tartalmából kitűnően az alperes kérte a tárgyalás elhalasztását az egyezségkötés érdekében, ebből következően ő kívánt a felperesi igényrel kapcsolatban megegyezni. Erre tekintettel megalapozatlanul várta el, hogy a felperesek kezdeményezzék a megegyezést, hiszen igényüket előterjesztették, amelyre vonatkozóan az alperesnek kellett volna a peren kívüli megegyezést kezdeményezni, arra ajánlatot tenni.

Az ítéltábla a fellebbezésnek a hagyatéki eljárással kapcsolatos kifogásait figyelmen kívül hagyta, figyelemmel arra, hogy a jelen perben a bíróságnak a közjegyző intézkedései és eljárása jogszerűségének felülvizsgálatára nincs hatásköre.

A felperesek keresetleveléből kitűnően nem vitatták, hogy az örökhagyót házastársi vagyonközösség jogcímén megillető ingatlanilletőségre az alperest özvegyi haszonélvezeti jog illeti meg. Az erre vonatkozó igényt annak előterjesztését követően nyomban elismerték, tehát a viszontkereset vonatkozásában a perre okot nem adtak. Ezért a Pp. 80. § (1) bekezdésének értelemszerű alkalmazásával a viszontkeresettel kapcsolatos költségek az alperest terhelik.

A perköltség összegszerűségének vonatkozásában a bírósági eljárásban megállapítható költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 forint. A rendelet 3. § (6) bekezdése lehetőséget biztosít a bíróság számára, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelje, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Jelen esetben az elsőfokú bíróság mindazokat a körülményeket értékelte, amikre az alperes hivatkozott, erre tekintettel igen jelentős mértékben csökkentette a megállapítható ügyvédi munkadíjat, amikor azt bruttó 288.000 forint helyett bruttó 120.000 forintban

állapította meg. Ez a rendelet alapján megítélhető díj 41,6 %-a, ami jelentős mértékű mérséklés, amelynek további csökkentése nem indokolt.

A viszontkereseti illeték összege vonatkozásában az alperes fellebbezése alapos. A felperesek a tárgyaláson előterjesztett viszontkeresetet azonnal elismerték, ami az alperesi kérelem vonatkozásában első tárgyalásnak minősül. Erre tekintettel az Itv. 58. § (1) bekezdés c) pontjában írt feltételek a viszontkereseti illeték mérséklése tekintetében is fennállnak. A mérsékelt illeték a fizetendő illeték 10 %-a, azaz 7.200 forint.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és az alperest terhelő illeték összegét leszállította.

A fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A másodfokú eljárásban az alperes nagyjából pervesztes lett, ezért az ítélőtábla a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kötelezte az I-II. rendű felpereseknek járó másodfokú perköltség megfizetésére, ami a felperesek képviselőivel felmerült ügyvédi munkadíj. Ennek mértékét az elsőfokú bíróság a képviselő által kifejtett tevékenység figyelembevételével, mérlegeléssel határozta meg, ami a 25 % áfát is tartalmazza.

Budapest, 2009. július 2.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.,
előadó bíró

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: